+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

МАТЕРІАЛИ
III МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ

11 листопада 2011 р.

Рівне–2012

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1.
ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ

Кобута Степан	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
Наумов Андрій	Технології легітимаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
Івчик Наталія	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
Сакрієр Оксана	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
Максимець Богдан	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
Мельник Віра	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
Найдич Марина	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
Андрощук Ігор	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
Білецький Юрій		
Мазур Ярослав	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
Легновська Лілія	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
Сирота Дмитро	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
Бєлова Анастасія	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
Овдійчук Ірина	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
Луцук Марія	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
Міщук Віктор	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
Градовий Павло	Народний рух України: проблеми становлення	31
Брень Тетяна	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
Ричко Вікторія	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
Лапчик Поліна	Українські ЗМІ як суб’єкт формування громадської думки	36
Корольчук Оксана	Політична культура сучасної української молоді	37
Міщук Ольга	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
Дем’янюк Микола	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої” революції	41

СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС: МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Патлашинська Ірина	Поняття легітимності миротворчої операції	43
Генега Ірина	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
Бойківський Любомир	Особливості реалізації масштабних енергетичних проектів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
Гайдукевич Анастасія	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
Руда Леся	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
Притуляк Світлана	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
Венгринюк Лідія	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
Троян Віктор	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан’європейських ідей	55
Романчук Тетяна	Культура інтеракціонізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
Криворучко Наталія	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
Федорак Світлана	Етнонаціональні кофлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
Петрович Інна	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
Довганюк Мар'яна	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
Малиновська Наталія	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
Бараболя Тарас	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
Курилюк Галина	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
Творовський Віктор	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
Чугай Оксана	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
Борецька Ангеліна	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
Нагорняк Іван	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
Гривіцький Вадим	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

Антикало Назар	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
Климчук Тетяна	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
Ліннік Юрій	Причини тероризму в сучасній Росії	82
Бондарук Ганна	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
Логвинюк Мар'яна	Соціально-політична доктрина католицизму	86
Гольберт Юлія	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
Дзерун Сергій	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
Костюк Тетяна	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
Левчук Ірина	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
Леончик Світлана	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
Кузьмицька Ольга	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
Поліщук Ірина	Теорія справедливої війни	99
Федорчук Сергій	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
	СЕКЦІЯ 3. Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні	
Валюх Людмила	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
Хаврук Ігор	Референдум як демократичний інститут	103
Кобута Лариса	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
Березовська-Чміль Олена	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
Мельник Роман	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
Мислюк Юлія	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
Тижбіряк Дар'я		
Гаврилюк Світлана	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
Мельник Ірина	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
Жуковська Аліса	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
Петренко Марія	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
Українець Віктор	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
Шарлай Віталій	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
Шкуро Антон	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

Абрамчук Наталія	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
Тодоріко Аліна	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
Кравчук Інна	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
Кузьменко Віталій	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
Сірецький Іван	Політична система Франції	132
Паляниця Альона	Підходи до визначення сутності політики	134
Бендюк Олеся	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
Пікула Микола	Закон України „Про доступ до публічної інформації": презентація влади в Інтернеті	137
Наумчук Артур	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острог)	139
Архипенко Аліна	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
Хомич Петро	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
Майко Тетяна	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
Байрак Сергій		
Мадерук Христина	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
Кондратюк Марія	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
Сверба Людмила	Військова доктрина України	150
Макарук Надія	Особливості сучасної політичної реклами	151
Ралець Андрій	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
Єремейчук Іванна	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
Шимко Ольга	Електронне врядування в Україні	155
Клімчук Тетяна	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
Горбатюк Катерина	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнонаціональної політики	159
Кондратюк Марія	Політика в морально-етичному вимірі	161
Кирильчук Микола	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
Шандалюк Тетяна	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165

Романчук Тетяна Юріївна
(аспірантка кафедри політичних наук Рівненського державного гуманітарного університету, наук. керівник – проф. **Гон М.М**.)

КУЛЬТУРА ІНТЕРАКЦІОНІЗМУ В ПОЛІЕТНІЧНІЙ ДЕРЖАВІ: ГРУПОВИЙ ТА ІНДИВІДУАЛЬНИЙ РІВНІ

У сучасному світі практично не існує етнічно однорідних держав, адже населення переважної більшості з них складається з представників різних етносів. Вихідним для здійснення аналізу теоретичних підходів до тлумачення можливих варіацій етнічного інтеракціонізму є визначення поняття «поліетнічна держава», як інституційованого простору взаємодії. Поліетнічною є держава на території якої водночас проживає кілька етносів.

Етнічний плюралізм у державі можна визначити як «гармонічну стратегічну модель, що виходить за межі домовленостей і ідеї прав меншин», спрямовану на всі групи громадянського суспільства, які зберігають свою ідентичність. На практиці етноплюралізм реалізується у двох видах: у першому– політика орієнтована на збереження культурного простору і ідентичності кожної спільності, а у другому – загальна культура і цінності постають як інструменти формування нації.

Проаналізувавши зазначені аспекти легко дійти висновку про актуальність дослідження процесів міжетнічної взаємодії. Змістом якої є взаємодія представників різних етносів, які проживають у межах одного етнополітичного організму (держави), через безпосередні й опосередковані контакти на індивідуальному та груповому рівні у всіх сферах суспільного життя, в результаті яких здійснюється обмін етнічною інформацією і під впливом яких формуються уявлення одне про одного (етнічні стереотипи), коригуються уявлення про самих себе (етнічні автостереотипи) та формується відповідна етнонаціональна ситуація в країні.

Можна визначити наступну структуру міжетнічної взаємодії: міжетнічні контакти, міжетнічне спілкування, міжетнічні зв'язки, міжетнічні відносини. Усі зазначені структурні елементи реалізуються на двох рівнях – індивідуальному та груповому.

Індивідуальний рівень відображає безпосередні відносини між індивідами у різних сферах життєдіяльності – виробничій, сімейно-побутовій, у неформальних стосунках тощо.

Розглядаючи рівень групової взаємодії особливу увагу варто приділити категорії етнічності, адже вона не існує без порівняння і поза комунікацією, тільки в ході взаємодії з іншою етнічною групою вона може виявити свою особливість, «індивідуальність». На рівні групи етнічне «Я» переходить в образ «Ми», тобто приймає характер групової ідентичності і, одночасно, групової солідарності, причому остання виступає як атрибут ідентифікаційної характеристики.

Також при аналізів процесів міжетнічної взаємодії, як на індивідуальному, так і на груповому рівнях доцільно закцентувати на ролі установок етнічних спільностей, адже вони є важливою складовою формування культури міжетнічної взаємодії і є пов'язаними з феноменом етнічної толерантності.

Щодо тлумачення «міжетнічної толерантністі» серед етнологів, етнополітологів, етнопсихологів ідуть дискусії. Одним з найпоширеніших є тлумачення толерантності як індиферентності до етнічних відмінностей. На нашу

думку, дана дефініція не повною мірою відображає зміст означуваної категорії, оскільки практика показує, що зазвичай людей толерантних, готових до спілкування чи навпаки, є значно більше, ніж просто індиферентних. Ми розглядаємо толерантність не як позицію самообмеження й навмисного невтручання, згоди на взаємну терпимість, а як прийняття інших такими, які вони є, і готовність взаємодіяти з ними.

Толерантність виражається у двох основних сферах: на психологічному рівні – як внутрішня установка, про що ми вже зазначали, і на політичному рівні – як дія чи суспільна норма, що реалізується шляхом законодавства і традиції

У сучасній ситуації толерантність як принцип культури міжетнічної взаємодії є фактором безпеки,адже нерозуміння, неприйняття іншого є ґрунтом для виникнення міжетнічних конфліктів, тому в сучасному світі формування толерантності як принципу культури міжетнічної взаємодії є необхідністю. Отже, толерантність у відносинах між етнічними групами виступає формуючим фактором культури міжетнічної взаємодії загалом.

Здійснити всебічний аналіз процесів інтеракціонізму у поліетнічних державах не видається можливим поза висвітленням основних підходів і концепцій, що трактують варіації механізмів міжетнічної взаємодії.

Існує класифікація, згідно якої наявні підходи, що пояснюють і описують склад і механізми процесу взаємодії представників різних етнічних груп у поліетнічних державах, можна умовно розділити на три найзагальніші типи. За першого підходу процеси міжетнічної взаємодії розглядаються у категоріях асиміляції; інший – з принципу домінування субординаційних відносин у системі міжетнічних комунікацій; і третій базується на принципі культурного плюралізму – можливості співіснування в суспільстві різних етнокультурних груп.

Однією з найпоширеніших сучасних концепцій, які використовуються для інтерпретації етнонаціональної ситуації в поліетнічних країнах, стала концепція культурного плюралізму. Сутність її полягає в тому, що держава визнає існування в рамках єдиного етнополітичного організму різних етнічних груп, котрі відрізняються від домінуючої етнічної спільноти, з їхніми своєрідними елементами побуту і культури, пов'язаними з їхнім іноетнічним походженням. За цього наголошується на толерантному ставленні кожної держави до представників усіх різних націй, які перебувають на її території. Реальне функціонування цієї моделі, найбільш відповідає критеріям культури міжетнічної взаємодії.

Криворучко Наталія Володимирівна
(магістрантка Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника спеціальності „Політологія", наук. керівник – проф. **Марчук В.В**.*)*

КООРДИНАЦІЯ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ З ЄС: ВИКЛИКИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Термін „парламентаризм" як категорія суспільно-політичної думки з'явився ще в XIV столітті і згодом набув визнання в різних політичних колах Європи. Він, зокрема, використовувався в працях К. Каутського, в яких досліджувалася історія представницьких органів, починаючи з „періоду варварства", та для обґрунтовування засад теорії народного представництва через відповідні державні органи.

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовини особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60х84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43 **АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.** Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011